

MÖRKER BLIR TILL BLÄNDANDE HOPP

Ny Tid, 6 februari, 2023 [Nora Gullmets](#)

Månskensprinsen hade äntligen premiär på kulturhuset Karelia i Ekenäs.

Det sägs att det spökar i slottet. Att det varit övergivet sedan pesten tog kungaparet och hela hovet. I staden viskas det om förbjudna böcker och i månskenet smyger en och annan för att kika in i den här mystiska världen. Innanför murarna lever prins Aurelian (**Edward Friis**) ett liv fyllt av dans, musik och sagor i tindrande, bländande och sprakande sällskap saligt omedveten om eländet utanför. Han vet inte att all form av kultur är förbjuden, skolorna är stängda och att soldater patrullerar gatorna och driver in skatt av den svältande befolkningen. Han vet heller inte att kansler Esping (**Fia Lundström**) som regerar i landet tror att han, den riktiga tronföljaren, är död.

När Prins Aurelian träffar den nyfikna Tea (**Alice Olin**) från världen utanför blir frågorna plötsligt så många att han trotsar sin mor (**Annina Vartio**) och rymmer. ”Din hand är varm och mjuk”, säger han som vuxit upp utan mänsklig kontakt i månens blåaktiga sken. Med Tea bländas han av solrosor för första gången och får känna att allt inte är så charmigt när det lyses upp (han trampar i koskit) och att det finns ondska som kan besegras bara genom modigt samarbete. Hänryckt av alla nya intryck återvänder han till slottet eskorterad av den stressade mästern Samuel (**Kalle Dönsberg**) som fumlar med dörröppningen. ”Varför har jag aldrig fått en nyckel? Jag visste inte ens att det fanns en dörr”, säger den unge prinsen förundrat.

Under en scenväxling när lamporna släcks hör jag min 5-åring viska ”Tog det slut nu, mamma?” ”Nej. Skulle du vilja att det var slut redan?”, frågar jag. ”Nej! Jag vill att det ska fortsätta och fortsätta hela natten!”

Berättelsen är en uppväxtskildring om en pojke som hellre möter det skrämmande ljuset än fortsätter vaggas in i falsk trygghet av det skyddande mörkret. ”Jag ville se solen, ville se livet”, förklarar han för sin oroliga mor efter sitt stadsäventyr. Sanningen i all sin smärtsamhet är i längden det han behöver för att kunna gå vidare.

Ursprungligen skulle *Månskensprinsen*, skriven av **Maria**

Turtschaninoff och **Anna Simberg**, ha haft premiär på Wasa teater just då coronan slog till och teatrarna stängde sina dörrar. Tre år senare kan vi se hur hela samhällsklimatet påverkats av alla begränsningar och säkerhetsåtgärder som dikterat vår vardag. Genom den isolering som pandemin ledde till har många fått möta sitt inre mörker. Till synes trygga inom de egna hemväggarna, men med allt det hotande och okända lurande utanför. Behovet av gemenskap, sociala nätverk och fysisk kontakt har aldrig varit så på tapeten som under de här åren. Parallellen till pjäsens berättelse är hisnande, den lämnar knappast någon oberörd.

Därför är det glädjande att se en så samspelt teaterensemble, regisserad av **Marja Vuori**, där varje individ ser ut att njuta av att stå på scenen. Viljan att delta kommer verkligen inifrån och den sprudlar ut som volter, glada rop, dansanta skutt och en magisk estetisk helhet för alla sinnen som inger framtidshopp och bjuder också på en oväntad vändning i andra akten. Till slut förvandlas det blå skenet till ett varmt gult ljus som fyller hela utrymmet och får oss alla att kisa.

”Är det på riktigt vårsolen?”, kvittrar 5-åringen bredvid mig.